

# MÜ'MİN İSEK KARDEŞİZ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 09.03.2014 tarihli (16.) Şehzâdebaşı Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.  
Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve âla alihi ve sahbihî ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim,

Şu fani dünyada aynı anneden ve aynı babadan doğan çocukların üç kuruşluk, beş kuruşluk menfaatten dolayı birileriyle kardeşlik bağlarını bile koparabildikleri, yıllarca dargın, küs yaşadıkları bir hayat içinde bulunuyoruz. Aynı annenin aynı babanın çocuğu olmak bile menfaatlerimizden fedakârlık yapıp kardeşliğimizi, aynı annenin aynı babanın çocukları olmamızı öne geçiremiyor.

Bir köyü paylaştıkları hâlde bir aileyi paylaştıkları hâlde küçücük bir tarlayı paylaşamadıklarını görüyoruz. Bir tarla üzerinden bir aile yok olup gidebiliyor. Bu pek çoğumuzun birden fazla örneklerini müşahede edebildiği şu dünyanın farklı, garip tecellilerinden biridir.

Ancak aziz kardeşlerim, iki kardeşin anne-babası bir olduğu hâlde bir tarla yüzünden birbirleriyle kardeşliği sona erdirdikleri bu dünyada insanoğlunun gözleri önünden Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in birbirleriyle dünyevi hiç bağı bulunmayan, belki de daha önce birbirleriyle savaşmış bulunan Mekkelilerle Medinelileri kardeş yaptığı büyük bir örnek de bu dünyada vardır. İnsanlık tarihinin benzerini bir daha kaydedemediği şu Medine'de muhacirlerle ensarın kardeş olmaları olayı bir köyde aynı babanın aynı annenin çocukları olduğu hâlde, anne bir baba bir kardeşliğe rağmen bir tarla için, bir tarla mirası için birbirlerine silah kuşanan, birbirlerini mahkemeye ihbar eden insanların bulunduğu bir dünyada nesil bağı bulunmadığı hâlde Allah'ın kulu olmakta kardeş oldukları için asırlarca savaşmış insanlarla bile birbirlerine kardeş muamelesi yapan, tarlalarını o yabancı kardeşlerine bölüp taksim eden örnek de var bu dünyada.

On milyarlarca ananın görmediği kardeşliği, çocukları arasındaki fedakârlığı, anaların-babaların göremediği kardeşliği Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Medine'de Ümmet'inin üzerinde gördü. Ağabeyler kardeşlerine metrekareyi bile hesap edip vermediler, ensar geçim kaynağı olan tarlalarını, barındıkları evlerini bile ikiye bölüp dünden itibaren gördükleri, analarını-babalarını tanımadıkları Mekkelilere "helal hoş olsun" diye feda ettiler. Çünkü o gün Allah bütün insanlığa bir kanun koymak istemişti. Bu kanunu da Medineli ensarın üzerinden koymak istemişti. Aynı ana, aynı babanın çocuğu olursun; akiden, imanın aynı olmadığı sürece bir kiraz bahçesi için bile birbirine silah doğrultabilirsin. Annesini babasını tanımadığın bir insan Peygamber'ini tanıyorsun diye, aynı Allah'a iman ediyorsun diye kardeşin olup bağrına basarsın ve o kardeşine evini bile bölüp feda edebilirsin. Çünkü iman kardeşliğinin gücü annenin-babanın gen beraberliğinin, kan beraberliğinin gücünden daha üstündür.

"Ben tarladaki hissemi, apartmandaki dairemi kız kardeşime feda ettim." diyeni zor bulunur bu dünyanın. Ama "Medine'deki hurmalıklarımı Mekke'den gelen kardeşime hediye ettim ya Resûlullah." diyen yüzlerce mü'min bulundu bu dünyada. "Bırak bana İstanbul'daki daireyi ben de sana köydeki tarlayı bırakayım." diyen olur. Bunun örneği çok görülür ama "Allah bana cennetten bir karış versin, şu Medine'yi kardeşime feda ettim." diyen ensar bulundu sadece.

Allah'tan bekleyip dünyadakini veren mü'minler şahidi Allah olan, tutanağı da Kur'an'da bulunan bir iş yaptılar. Bu anlattığım şey yani anasını-babasını tanımadığı insanları, dün Medine'ye misafir olarak gelen kardeşlerini sadece Resûlullah'ta birleştikleri için "lailaheillallah Muhammed'un

resûlullah" sözünü beraber söyledikleri için beş-on çocuğunun geçim kaynağı olduğu hâlde tarlasını, tek barınma imkânı olduğu halde evinin bir odasını perdeyle ikiye bölüp 'yarısı senin olsun, yarısı da benim olsun mü'min kardeşim' diyen insanlar vardı bu dünyada. Böyle bir olayın haber tarihinde değil Kur'an sayfalarında geçtiğini görüyoruz. "وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ" 'Kendi topraklarını, bahçelerini mü'min kardeşlerine feda edenler' diye Allah Kur'an'da söylüyor. Bir destandan söz etmiyoruz, Kur'an hakikatinden söylüyoruz.

Demek ki bir gerçek var aziz kardeşlerim, imanımız öyle bir çatıdır ki anne-babalığın kapsayamadığı kadar büyük bir alanı kapsamaktadır bu kardeşliğimiz, iman kardeşliğimiz. Bunun için iman kardeşliğimizi korumamız şu Medine'de Kur'an'ın şahitliği ile Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şahitliği ile Medine'de gerçekleşen şu kardeşlik, en az şu camiler kadar korumamız gereken mukaddesatımızdandır. Kâfirler camilerimize saldırdığı zaman ne kadar rahatsız oluyorsak ondan daha fazlasını kardeşliğimize saldırdıklarında hissetmeliyiz. Belki yıktıkları camimizi yeniden daha sağlam yaparız ama zarar verdikleri mü'min kardeşliğimizi gerçekleştirilmeden yeniden bu dünyadan gidebiliriz biz.

Mü'miniz, diğer mü'minle kardeşiz! Çünkü Allah "Mü'minler ancak kardeş olabilirler!" buyurmuştur. "إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ" "Mü'minler ancak kardeşlerdir!" Ancak kardeşler sözü "başka bir şey olamazlar" demektir. Kardeşlikten daha duygusal bir kelime olamaz. Daha bağlayıcı bir kavram bulunamaz. Eğer mü'minler kardeş değillerse mü'min nasıl olacaklar? Kardeşliği getirmeyen iman, Medine'de devletini kurduğu Resûlullah'ın imanı değildir sallallahu aleyhi ve sellem. Çünkü Kur'an, abdest alamayana teyemmüm alternatifi getirmiştir. Ama kardeşliğin alternatifini getirmemiştir. "Abdest alamıyorsanız teyemmüm yapın." demiştir. Hâlbuki abdest, Müslümanlığın getirdiği ibadet çeşitlerinden namazın alt yapısı olan bir ibadettir. Ama "kardeş alamıyorsanız bari arkadaş olun" dememiştir. Kardeşlik gerçekleşmedikçe İslam yok demektir. Mü'minlik yok demektir. Mü'min isen mü'minle kardeşliği kabul etmek zorundasın.

İslam camilere kapanma dini değildir. Camilerde beraber olma dinidir. Beraberliği hissetmek dinidir. Ağabeyle kardeş, aynı annenin babanın çocukları şu veya bu gerekçe üzerinden kavga edebilirler. Ama mü'min mü'minle hiçbir gerekçeden dolayı kardeşliği çiğneyecek bir kavga edemezler. Küsüp abdest almamak var mı? Küsüp namaz kılmamak var mı? Küsüp Ramazan'da oruç yemek var mı? Olamaz ki! O zaman "nerede Müslümanlık" diye soru sorulur. Eğer abdesti Allah emrettiği için küsüp 'ben abdest almıyorum' diyemiyorsa bir mü'min "إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ" buyurduğu için Allah, 'bütün mü'minler kardeşler' diye kanun koyduğu için tıpkı bir sebepten dolayı küsüp abdestinden vazgeçemediği gibi, Müslüman camisini papazlara satmadığı gibi bir sebeple küsüp aynı şekilde bir mü'min kardeşini de papazlara, mü'min olmayanlara pazarlayamaz. Çünkü Müslümanlığın camisi ne kadar mukaddesse, abdesti, namazı, orucu ne kadar mukaddes ise getirdiği kardeşliği de o kadar mukaddestir.

Şimdiki Müslümanların camilere halı getirdiği gibi -hani mukaddes yerimiz diye- caminin lavabosunun musluğunu taktırdığı gibi ilk Müslüman nesil -Allah onlardan razı olsun- Resûlullah'ın duyduğu yerlerde Cebrail'in gelip gittiği Medine sokaklarında hiç tanımadıkları, daha önce görmedikleri, belki ırkları bile aynı olmayan, Arap bile olmayan mü'min kardeşini elinden tuttu, 'kardeşim' dedi... Hani biz camiye halı getirmeyi Müslümanlık kabul ediyoruz ya hani biz fakir kardeşlerimize iftar kumanyası göndermeyi kardeşlik kabul ediyoruz ya bu, suyun üzerine yazı yazmak kadar basit iş yaptı onlar, mü'min kardeşinin elinden tuttu, dedi ki: "Kardeşim sen hicret ettin, burada

garipsin. Evin yok, ailen yok. Ben iki hanımı olan bir mü'minim. Hanımlarımdan birini boşayayım sen bekâr kalma bu topraklarda." dedi. İslam kardeşliği!

Ramazan'da kumanya dağıtmak da İslam kardeşliğidir şüphesiz ama mü'minlikten kaynaklanan kardeşliği abdest gibi, cami gibi, Kur'an ahkâmı gibi görmek de Müslümanlıktır, mü'minliğin gereğidir. Çünkü Allah, abdestte yedek getirdi, teyemmüm dedi. Ama kardeşliğin yedeğini getirmedi. "Tartışmayın aranızda, kavga etmeyin." "فَتَفَشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ" "Dağılırsınız, perişan olursunuz, gücünüzü kaybedersiniz." dedi. Kur'an! Kur'an! Size Kâbe'yi teslim ettim dediği gibi Allah "فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا" Hani Kâbe putlardan temizlendi, mü'minlerin tavaf ettiği Kâbe oldu diye sevindiğimiz gibi Allah "Kâbe gibi bir nimet olarak sizi kardeş yaptık birbirinizle." buyurdu. Demek ki mü'minlerin gözünde Kâbe kadar mukaddes bir şey aynı anneyi babayı tanımadıkları hâlde ırkları, vatanları, kıtaları farklı olduğu hâlde sadece 'lailaheillallah Muhammed'un resûlullah'ta birleştikleri için mü'minle arasındaki ilişkiyi namazdaki abdestle namaz ilişkisi kadar mukaddes kabul eden anlayışımızdır bizim. Mü'min isek kural budur.

Kardeşliğimiz pazarlık konusu olamaz. Camilerimizi işgal ettirebiliriz, bir afet bir dalgınlık sonucu. Başka bir yerde gideriz namazımızı eda ederiz. Şeytan, becerip kardeşliğimizi baltalarsa alternatifimiz yoktur. Kapanan, kilitlenen, yıkılan camimizin yerine bir bodrumu camileştiririz biz, bir depoyu cami yaparız. Minarelerimiz yıkılsa bile kulaktan kulağa ezanımızı duyururuz biz. Ama mü'min kardeşimi kaybedersem hangi Hristiyan hangi Yahudi ile kardeş olabilirim ki ben bir daha?

Mü'min kardeşliğinin alternatifi yoktur. Taviz verilebilecek bölümü de yoktur. Beton yığını cami kadar filan minarenin amblemi kadar demiyorum, ondan daha değerli tutulması gerekir, diyorum. Biz elbette hümanist kafa ile insan Kâbe'den değerlidir diyecek hâlimiz yok. İnsanı putlaştırmıyoruz ama Allah'a secde eden mü'mini ve onunla aramdaki ilişkinin adı olan kardeşliği mukaddes görüyorum. Çünkü Allah, mü'minin mü'mine kardeşliğini kendi isminin altında değerlendirmiştir. Dinimiz İslam'ın Müslümanlık şartları arasında, iman şartları arasında böyle bir madde yoktur belki ama İslam'ı İslam yapan Kur'an, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hadisi şerifleri, kardeşliğimizin değerini perçinleyen kurallarla doludur. Bunun için mü'minler iffetlerini ve namuslarını korudukları gibi birbirleri ile kardeşliklerini de korumaya mecburdurlar.

Bu kardeşliği korurken de nasıl namaz ilkemi kendim korumak zorundaysam başkasının kıldığı namaz benim namazımdan bir şey kaldırmıyorsa kardeşliği korumayı da öbür kardeşten bekleme hakkım yoktur. Çünkü benim gibi onun da namaz borcu vardı, o da ben de camide namaz kılmıştım. Kardeşlik benim kadar onun da sorumluluğu. Nasıl başkasının kılmadığı namaz benim namazımı etkilemiyorsa başka mü'minin kardeşliğimin kıymetini bilmemesi benim de ona karşı kardeşlik mefhumundan taviz verebilmeme ruhsat doğurmaz. Çünkü ben, benim görevimden sorumluyum. Benim namazımdan sorumluyum o da kendi namazından sorumlu. Kimse kimsenin yükünü taşıyamaz taşıyacak da zaten.

Aziz Kardeşlerim,

Bunun için Şeriat'ımızın, bizi Müslüman diye kabul eden dinimizin en önemli, tarih boyunca zarar gördüğü kavramların başında mü'min kardeşliği kavramı gelmektedir. Biz mü'minler olarak camilerimiz gibi, iffet ve namuslarımız gibi, mallarımız gibi, haccımız gibi, namazımız orucumuz gibi kardeşlik diye de bir mefhum bilmek zorundayız.

“Mü’min, mü’minin kardeşidir.” diyen Resûlullah’tır, O’nu konuşuran Allah’tır. Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz: “Müslüman, Müslüman’ın kardeşidir. Ona eziyet etmez, onu pazarlamaz.” diyor. Mü’min mü’mini pazarlamaz, düşmanına teslim etmez! Mü’min ise! Mü’min ise! Mü’min ise! Mü’min ise eğer! Çünkü mü’min, mü’mine zulmetmez, zulmedenin eline teslim etmez! Mü’min değilse zaten kardeşlik yok. Kardeşliğin olmadığı yerde her şey var. Sırf bunun için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz üç günden fazla küs kalmayı alkolün haram olduğu gibi haram olarak ilan etmiştir. Hani sinir sistemi rahatlasın diye üç gün şöyle asık suratlılığa izin vermiştir. Üç günden sonra küs kalmak, namaz kılmamak ne demekse o demektir. Çünkü namaz kılmamaktan dindarlığımız zarar gördüğü gibi küs kalmak, kardeşliği yaşamamaktan da dindarlığımız zarar görmektedir.

Mü’mine küs mü’min, mü’min olduğu hâlde namaz kılmayan mü’min gibidir. Belki bizim sosyal yaşantımız, namaz kılmamakla, Ahmet’e Mehmet’e küsmemin ne alakası var diye düşündürebilir. Hatta ‘benim özel zevkim; konuşmam, küserim, selam vermem, mecbur muyum’ diyebiliriz, insan diyebilir. Aynı insan: ‘namaz kılmıyorum var mı bir diyeceğin’ de diyebilir. “Namaz kılmıyorum” diyene ne denirse ‘mü’minle beraber olmuyorum, mü’minle kardeş olmuyorum’ diyene de aynı şey söylenir. Çünkü ‘namaz kıl’ diyen Allah ‘kardeş ol’ demiştir. Bizim seçme, beğenme hakkımız yoktur. Bunun için aleyhisselam Efendimiz, kardeşliği zedeleyecek şeyleri yasaklayarak gitmiştir bu dünyadan. “Birbirinizden nefret etmeyin, haset etmeyin! Birbirinize sırtınızı dönmeyin ey Allah’ın kulları, kardeşler olun! Kardeşler olun!” diye ikaz ederek gitmiştir.

Umre yapmayı, nafile hac yapmayı Resûlullah’ın sünneti olarak görüp -aleyhisselatu vesselam- her sene umreye gidenler küs oldukları mü’min kardeşleriyle belki de hem mü’min kardeşi hem eşi, mü’min kardeşi aynı zamanda ağabeyi aynı zamanda dayısı aynı zamanda amcası... Hem iman kardeşliğiyle hem de sılayı rahimle bağlı olduğu yanı başındaki insanları bırakıp Allah’ın rızasını binlerce kilometre ötede, Mekke sokaklarında arayanlar kesinlikle yanlış yerde Allah’ı ve cenneti arıyorlar. Çünkü umre olsa olsa nezredildiği zaman, adak yapıldığı zaman vacip olabilir. Hâlbuki sılayı rahim farzdır. Mü’min kardeşliğimizin aksi haramdır. Mü’mine küsmek alkol gibi suçtur, zina gibi suçtur. Mü’mine hakaret etmek haramdır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz: “Bir insana Müslüman kardeşini hor görmek suç olarak yeter.” buyurmuştur. Hiçbir umre beş-on-yirmi umre, binlerce nafile tavaf, Müslümanla kardeşliğin doldurduğu boşluğu dolduramaz. İstanbul sokaklarındaki küs kardeşleri bırakıp Mekke sokaklarında kucaklaşacağı melekleri arayanlar yanlış yerde yanlış şeyi arıyorlar. Afrika’ya, filan yere sadaka göndermeden önce yakın akrabaya, eşlere, çocuklara, babalara, akrabalara tebessüm sadakasını göndermenin daha önemli olduğunu anlamaya mecburuz, İslam budur çünkü. Böyle bir Müslümanlık vahiyyle Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu fani dünyadan gitmiştir. Yeni bir namaz icat edebilir miyiz? Yeni bir oruç oluşturabilir miyiz ki yeni bir Müslümanlık oluşturabilelim?

Kardeşliğimizi zedeledikten sonra namazı mekruhlarıyla kılsan ne olacak ki? İslam **إِنَّمَا** **“المؤمنون إخوة”** kuralı getirmiştir. Mü’minler birbirlerini sosyal medya üzerinden tanıyacak, yılda bir birbirlerinin kandillerini kutlayarak geçiştirebilecekleri bir kardeşlik düzeyinde değillerdir. Kandilden kandile aydınlanan kardeşlik değil gördükçe birbirimize mutluluk kaynağı olduğumuz kardeşlik Allah’ın bizden beklediği ve emrettiği kardeşliktir.

Kandiller avuntudur o zaman. Eğer kandil öncesinde asık suratımızla görüntü verdiğimiz kardeşimize sadece kandil olduğu için toplu bir mesajla tebrik göndermeyi yeterli buluyorsak

bayramdan bayrama namaz kılan Müslüman da peygamberlerle beraber dirilecek demektir. Sadece bayram namazı kılanın namaz borcu ödenmiş olmuyor da kandilden kandile “senin kandilini tebrik ederim” demiş olmak nasıl Müslüman kardeşliğinin yeterli ölçüsü olur ki? Kendi kuyumuzu kazamayız. Kâbe orada durabilir. Duruyor da elhamdülillah. Sadece zengin kullarını Allah oraya çağırmıştır. Ama zenginiyle fakirini, siyahıyla beyazını, büyüğüyle küçüğünü, kadınıyla erkeğini bütün Allah diyenleri kardeşlik çadırına davet etmiştir Allah. Namazın mekruhları, haramları olduğu gibi kardeşliğimizin de yakışmayan mekruh, haram olan şeyleri vardır.

Biz kardeşlik hukukunu namazın farzı gibi korumak zorundayız. Şeytan bizim bu hassasiyetimizi zedeleyebilir.

Aziz Kardeşlerim,

Hepimizin not defterlerinde, telefon defterlerimizde, masamızda, ajandamızda, birbirimize gönderdiğimiz mesajlarımızda unutmaması gereken büyük bir hakikat var. Sevgili Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem etrafında son konuşmasını dinleyen on binlerce sahabisine ve onların üzerinden de kıyamete kadar O’nu peygamber olarak dinleyecek olan bütün Ümmet’ine şunu söyleyerek gitmiştir. Bu söz, bu kürsüden söylenmedi. Bu söz Arafat’ta, Mina’da, Müzdelife’de “Size Allah’ın emanetini tebliğ etim mi, şahit misiniz?” diyen Resûlullah tarafından -aleyhisselatu vesselam- on binlerce sahabeye söylendi. Ne buyurdu: “Sizin benden sonra müşrik olmanızdan korkmuyorum. - Yani ben ölürüm giderim de arkamdan: “Allah yoktur, Lat ve Uzza vardır, biz Müslüman değiliz.” diyeceğinizden korkmuyorum.- Böyle bir endişem yok. Bu topraklara şeytan putperestliği yeniden getirebilir zannetmiyorum” buyurdu. “Ama şeytan sizi birbirinize düşürür diye korkum var!” dedi gitti.

Demek ki bu Ümmet’in ta Peygamber’inin Veda Hacc’ında konuşma yaptığı günden beri putçuluktan, şirkten ve yeniden cahiliyeye dönmekten daha büyük tehlikesi; iki Müslüman’ın ya da Müslüman gruplarının birbirlerine kardeş değillermiş gibi davranmalarıdır. Bu korkuyla Resûlullah bu dünyadan gitti sallallahu aleyhi ve sellem. Biz, “filanca yerdeki Hristiyanlar İsa Allah’ın oğludur diyorlar. Eyvah, adamlar müşrik gidecek bu dünyadan” diye bir korku ile güya üzüntü içindeyken Resûlullah da - sallallahu aleyhi ve sellem- “iki mü’min kişi veya grup birbirlerini üzerler mi” diye korkup gitti bu dünyadan. Şeytan bizi Resûlullah’ın korkmadığı ile korkuturken korktuğunu başımıza getirdi, getiriyor, getirecek demek ki. Mü’min isek eğer, Ebu Cehillerin yeniden dirilip yeryüzünde şirki hâkim kılması, Kâbe’yi putlarla doldurmasından çok, yeniden birbirimizin kuyusunu kazan, birbirimize tuzaklar kuran mü’minler olup olmamaktan korkmamız gerekir. Veda Hacc’ının konusu bu olmuştur. Bugün bunu anlayamıyorsak vay hâlimize bizim.

Mü’min, mü’minin kalkanıdır. Mü’min, mü’min için canını feda etmeye hazırdır. Böyle bir nesil yetiştirdiği hâlde Peygamber aleyhisselam Efendimiz onlara yaptığı son konuşmasında: “Şeytanın sizi birbirinize kırdırmasından korkuyorum.” demiştir. Bu gerçeği unuttuğumuz zaman Veda Hutbesi’nin dükkânlarımızın, vakıflarımızın, derneklerimizin, evlerimizin, camilerimizin duvarlarında levha olarak asılmasının hiçbir anlamı kalmamıştır. Peygamberimiz sembol bir şahsiyet değil ki O’nun Veda Hutbesi levha olarak asılsın. Ümmeti Muhammed’iz. Birimiz hepimiz demektir. Bütün Ümmet de bir mü’min kadar fedakârlığa hazır demektir. Farkımız ne ki bizim diğer insanlardan? Bunun için aramızda kardeşliğimizin yayılma sebebi olan selam ibadettir. Bunun için bir mü’min hasta olduğunda kendimizi hasta hissederiz. Bir mü’min öldüğünde onu kabre koyarken biz kabre girmiş gibi acı hissederiz, ona dualar ederiz, rahmet dileriz Allah’tan. Benden bin sene önce ölmüş mü’minler için bile “onları affet ya Rabb’i” diye dua etmemi isteyen Allah’tır Kur’an’ında. Sıradan insanlar, ölmüş babası için ölü töreni

yapar mü'minler ise beş yüz sene önce sekiz yüz sene önce ölmüşleri bile bugün onun yanında ölmüş kardeşi gibi rahmetle anarlar.

Biz cenaze merasimcisi değil ölen kardeşlerine ağlayan mü'minleriz. Bizi kıtalar ayıramaz. Bizi ırklarımız, etnik yapımız ayıramaz. Çünkü bizi Allah birleştirdi. İnsanı yaratan Allah birleştirdiyse bizi, rengimiz bizi ayrı tutamaz. Bunun içindir ki bir tas çorba içmek için bile olsa davet eden mü'min kardeşinin davetine gidip selam verip evine girmeyi kul haklarından bir hak olarak gören Peygamber'imiz var bizim sallallahu aleyhi ve sellem.

“Bana yardım edebilir misin, elimden tutabilir misin?” dediği zaman bir mü'min “meşgulüm” diyemem. Çünkü “mü'min, mü'mine yardım ederse eğer Allah da o mü'mine kıyamet gün yardım edecek” diyen Peygamber'i dinledik biz bu dünyada. Bir mü'min, mü'min ayıbını kayıt altına alıp teşhir etmek bir kenara “kıyamet günü rezil olmamanın şartı olarak sen de mü'mini rezil etmeyeceksin bu dünyada” dedi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz.

İslam'dan konuşuyoruz. Müslümanlığı konuşuyoruz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Medine'sindeki İslam kardeşliğini konuşuyoruz. Bir mü'min bir mü'minin evinde misafirken ilk defa görüşüyor olsalar bile zorlama olmadan, kendi evinde oturur gibi oturabiliyorsa, ev sahibi de kendi çocuğunu ağırlamış gibi rahat ağırlayabiliyorsa birbirlerinin şovcusu değil kardeşleri olarak o evde bir saat misafir oturabiliyorlarsa Allah'ın Kur'an'da övdüğü, Peygamber'inin bağrına bastığı ensar ve muhacirlerin Müslümanlığını yaşıyoruz demektir. Bu Müslümanlık işte hepimize kutlu olur. Kandilden kandile tebrik ettiğimiz kardeşliğimiz değil gördükçe birbirimize feyiz, bereket ve huzur akıttığımız yüzlerimizdir Allah'ın bizden beklediği. Bayramdan bayrama olmaz, mü'minler olarak her günü bayramlaştırmak gerekir. Bunun için birbirilerimizi tanıyalım, birbirimizden haberimiz olsun diye Cuma namazını Allah evlerimizde kabul etmiyor. Üstelik de “isteyen de camisinde kılsın” demedi “her şehirde bir camiye muhakkak toplanın, birbirinizle hemhâl olun” dedi Allah.

Birbirimizin asıl suratları değil tebessümler, gülücükler, dualar saçan yüzlerimiz birbirimize görünsün istedi. Bizim yaşadığımız değil Resûlullah'ın -aleyhisselatu vesselam- ashabıyla yaşadığı Müslümanlık, Müslümanlıktır. Birbirimizin ayıplarını örttüğümüz, birbirimize dualar ettiğimiz, birbirimize yüreğimizden yankılanan bir sesle Allah'ın selametini dilemek için selam verdiğimiz Müslümanlık, Müslümanlıktır.

Kayıt cihazlarıyla, kameralarıyla birbirimizi dikizlediğimiz Müslümanlık olamaz. O Müslümanlık olamaz, o başka bir şeydir. Nedir? Herkesin düzeyine göre. Ama ne olduğunu Allah söyleyecek kıyamet günü.

Kardeşlerim,

Müslüman isek Müslümanlık kardeşlik dinidir. Kardeş değilsek hâlâ Müslümanlık arayışındayız demektir, Allah böyle bir Müslümanlık indirmemiştir! Hristiyanlar ve Yahudiler birbirlerinin kuyusunu kazan kuyu başı oldukları için Allah dinlerini ellerinden aldı. Şimdi birbirine kuyu kazan ya da kazılmış kuyuya düşen, Müslüman'la ilgilenmeyen, Müslümanların elinden İslam'ı alıp yeni bir din göndermeyecek elbette. Yeni din gelmeyecek ama Müslümanlığı ashap gibi yaşayan yeni nesiller muhakkak gelecek. Allah dinini berbat ettirmeye müsaade etmeyecektir.

Bu din, elimizden gitmeden ya da biz bu dinin özünü kaybetmeden Allah'a dönmek ve ensar gibi, muhacir gibi mü'min kardeşler olmak mecburiyetindedir. Aksi takdirde kılmadığımız namazlar gibi,

yapmadığımız haclar gibi yerine getirmediğimiz kardeşliğimizin de hesabını ödemek zorunda olacağız, bunu bilelim.

Ve'lhamdülillahi Rabbi'l âlemin.